

N:o 32.

Af Herr C. F. Appeltoft: Om förändrad lydelse af 3 §, 2:dra och 3:dje mom. i Kongl. Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852.

Paragrafen 2 i fiskeristadgan af den 29 Juni 1852 stadgar, att saltsjöfiske inomskärs bör för deras enskilda egendom anses, som strand och holmar deromkring ega. Detta utgör ett viktigt stadgande för fredandet af den enskildes rätt, och synes samma syftemål genomgå hela stadgan med undantag af 3 §. Ut i denna paragraf stadgas nemligen, att, der de fiskande af ålder oklandradt fått följa fisken efter dess dref och fiska vid annans strand, bör dervid förblifva. Denna bestämmelse upphäfver således i det närmaste det skydd, 2 § lemnar den enskilde strandegaren och synes därför tarfva ändring. Enligt min åsigt, har bestämmelsen i denna paragraf afseende på ett undantagsförhållande, och bör således ej som regel kvarstå. Man kan nemligen tänka sig, hvilket äfven inträffat, att en så stor kvantitet fisk, nemligen sill eller strömming, ingick till kusten, att strandegaren ej kunde tillgodogöra sig densamma, och i så fall vore det ej blott obilligt, utan rent af omenskligt, förneka andra att begagna ett öfverflöd, som annars blefve till ingen nytta. Detta hör emellertid till sällsyntheterna, hvaremot det hör till dagliga företeelsen, att främmande personer begagna strandegarens fiskvatten så, som vore det deras eget. Utom det att detta står i skarpaste strid mot alla eganderättsförhållanden, torde det hafva ett, allt annat än gynnsamt, inflytande på fiskerinäringens upphjelpande, hvars stora betydelse sednare tider lärt sig till fullo inse och uppskatta. Det är nemligen temligen klart, att en egendom, som är ingens, vårdas af ingen. Strandegarne kunna icke ega något intresse att vårda fisket på sin strand, då de på förhand veta att de deraf ej få skörda något gagn, utan skall det snarare ligga i deras intresse, att det så fort som möjligt blir i grund förstördt, på det deras egoområde måtte blifva befriadt från dessa objudna gäster, som icke alltid inskränka sig endast till deras egendom i hafvet. I § bestämmer uttryckligen deras fiskområde, som ej ega eget fiskvatten, och ehuru en sträng tillämpning häraf vore med eganderättsförhållandena fullt öfverensstämmande, vill jag dock icke af skäl, som jag förut anført, strängt påyrka samma, utan inskränker mig till

till att söka vinna åtminstone något skydd för strandegarnes enskilda egendom och således föreslå, att 3 § 2 mom. måtte få denna lydelse:

»I de rikets skärgårdar, der för fångande af sådan hafs fisk, som går till stränderna i stora stömmar, de fiskande af ålder oklandradt fått följa fisken efter dess dref och fiska vid annans strand, bör ock dervid förblifva, skolande dock, vid notdrag för sådant fiske, strandegaren, innan fisket företages, derom förut underrättas, samt af de fiskande erhålla en åttendedel af fångsten, utom ersättning efter mätismanaord för all skada, som å hans egor derigenom uppkommer, äfvensom han derjemte är berättigad, i fall han vill i fisket deltaga, att sjelf bestämma den ordning, hvori hans not dragas må»;

samt 3:dje momentet af samma paragraf ändras sålunda:

»Har strandegare med kostnad upprentat eller upptagit notvarp inom det till hans strand hörande område i vattnet, vare han berättigad att uppbära fjerde delen af den fisk, som af andra i varpet fångas, så länge han det underhåller.»

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 23 Januari 1872.

C. F. Appeltofft.

Uti förestående motion instämmer:

J. Andersson

i Knarreвик.